

tingsår, skal fremsættes senest 15. marts, medmindre regeringen finder det påkrævet at fravige denne frist og ved fremsættelsen gør rede for årsagerne hertil. Det er samtidig forudsat, at private forslagsstillere ville følge tilsvarende retningslinjer.

Denne aftale er senere (jfr. årbog 1971-72, side 488) ved en fornyet aftale mellem statsministeren og repræsentanter for partierne ændret, således at man fra 1973 er enedes om, at forslag, som påregnes gennemført inden udgangen af det løbende folketingsår, skal fremsættes senest 1. februar, idet det dog er forudsat, at fristen kan fraviges i et noget videre omfang end hidtil, når der er rimelig begrundelse herfor. For folketingsåret 1983-84 fastsattes den nævnte frist dog på grund af det mellemkommende folketingsvalg til den 15. marts 1984.

Af *figur 1* ses antallet af fremsatte lovforslag og forslag til folketingsbeslutning pr. uge gennem folketingsåret. Som det ses, er adgangen til at fravige ovennævnte frist benyttet i et betydeligt omfang.

Antallet af *forespørgsler* (jfr. forretningsordenens § 21) var 29, antallet af *redegørelser* fra ministrene (jfr. forretningsordenens § 19) var 22, og antallet af *spørgsmål til ministre* (jfr. forretningsordenens § 20) var 1.483. Efter anmodning fra spørgerne blev der for 1.264 af disse spørgsmål bedt om skriftlig besvarelse.

Til belysning af udviklingen gennem de sidste 31 år er i *tabel 4* anført en oversigt over antallet af forespørgsler, antallet af redegørelser og antallet af spørgsmål til ministre.

Under 1. samling blev der stillet 345 spørgsmål til ministre og 1.138 under 2. samling, i alt 1.483, hvoraf dog 10 ikke blev besvaret, da de inden besvarelsen blev taget tilbage af de pågældende spørger.

Af *tabel 5* fremgår, til hvilke ministre disse spørgsmål blev stillet, og *tabel 6* viser de 146 spørgende folketingsmedlemmer fordelt efter, hvor mange spørgsmål de har stillet.